

PAP JÓZSEF KÉT VERSE

ITT TARTUNK

G. ponyvát (nem ponyvát, javít ki:
krimit!) olvas. Hogy elterelje,
érvel, vigasztalan gondolatait.
Magam egy verssorral vesződöm
(jóhangzás, sejtetőség, miegymás).
De minek is vesződöm, ha már
G. is ponyvát (na jó – krimit) olvas!
Valóban, minek a lelkes vesződség?

CSAPÁSOK IDEJÉN

Ezek itt húzódozva írt, de
józanon megfontolt sorok.
Nem ejtek zokszót
parány sérelmek miatt
(meghunyászkodó, gyáva, bárgyún
béketűrő – vélhetik rólam):
egykedvűen hagyom, élesítsék
érveim élet, mint csonton
rágódó kutyák a fogukat,
hogy készen várja
a válságos órát,
midőn a türelmes jóhiszeműség
toroknak eső fogakká fajul.